

KELEMEN ZOLTÁN

Különböző módok, melyek...

Karvaly karmok marnak a fehér papírba
 legördülnek a szem ténylegesen ideges csavarintásán
 és festett
 szék melyre leülni nem tudsz
 Szárnyak a szemétkosárban és a kéményekben a
 Nutriatelep két vezetője édes levelek tömegében
 (ezek a levelek bontatlanok és tele van velük a szőnyeg, jut belőlük az asztalra, sőt az asztalon
 mintegy heverő írógépre és csészékre is, s a pianínón csakúgy, mint a tetőn és az iskolák
 udvarában, vagy hidakról a leugrás a betonkemény csattanás a ravasz meghúzásában a levelek-
 re vér fröccsen és a mellény sárga előtte bort ivott és az inasa talált rá a hára hagyott váltókról
 most nem beszéltek szólt az asszony és kesztyűjét húzogatóva beszélt, de vele nem törődöttél,
 bontogattad föl a leveleket vérnyomok cseppek, cseppecskék kinek a vére ez, a tied? a jeges-
 medvék vért ontottak a fiatalúr csak védekezett és akkor véletlenül elsült a fegyver)
 kopogunk, beengednek. A falat németalföldi freskók
 borítják
 Ténylegesen. Bolyongva reménytelenül a tollas éjszakában.
 Ez a varázslatos haj és festék az édes kenderfelhő
 a levelek tömegében
 felettük vérben
 úszó nap
 a hajón egy tükörben
 megláttad a kést a kezemben
 Valaha fehér ing a vászon jobb felső sarkában a keretre szögezve, belelóg a képbe, s mintegy
 kijön. Véres is és még tovább mikor
 Mentünk a völgyben és csillogott a tó
 Tavon a csillagok az égről „lehoznám néked”
 Szabadságunk mennyiben utcákon és réteken temetve el
 Levert szabadságharc szavai, melyek felmagasodni nem,
 Csak úgy magában dudorászva zsebredudor kézzel ász
 Ott a megállóban hideg ködben
 S mondd közben, dúdolsz közben
 Az ajtódnál a Siha-közben
 A ködből indiánok bukkannak fel, tollasan,
 kezükben tomahawk
 négerek
 Is jönnek kezükben vigyorgás és még Copperfield Dickens keresztrefeszítve tükörablakváló-
 ságban
 Most befogják a szád és karvaly karom marásaként lecsap.

Biblia

Elhalasztottuk a kivégzést és a virágokat
szemem kirakatüveg mögöttem
tűzvész tombol és gyfkok repülnek a
júdeaiak könnyezve nézik az új kenyér halálát
tudják mi ez gyerekek ülnek a koraesti
országúton szemük ártatlanul vörös a
pernyeestől kicsit
magasabban illés és észaiás ül a rét felett
észaiás hegedül illés pásztorsfpján fűz bele
lágyabb dallamokat egy
bástyafokon álló kisfiú hallgatja őket aranyiszőke
haja lebeg a szélben a tengerre
gondol mely megfestette a kisgyerekek szemét
s szétszórt jajdulások hevernek szanaszét ott fehérek mint a
napszitta csontok a
botcsinálta istenség tanújelei húsból
és égből való szózat ez amihez bárki odamehet hallgatni még sok
emberöltön át mi pedig
elszalasztottuk a halált bár a virágok még itt vannak

Kelemen Zoltán

